

El castell de Calonge obre les exposicions 'Realismes Contemporanis' i 'La volta al món en 150 fotografies (1825-2016)'

Baix Empordà | 29-06-2020 | 14:50

Exposicions

El castell de Calonge ja acull des d'aquest dissabte 27 de juny dues noves exposicions, una d'art i una altra de fotografies. L'obertura de portes va ser el dissabte a les sis de la tarda, amb l'assistència de l'alcalde Miquel Bell-lloch i diversos membres de l'equip de govern. Els regidors van fer una visita acompanyats d'una de les autores de l'exposició d'art, Neus Martín Royo. Per entrar a l'exposició, cal posar-se gel hidroalcohòlic i respectar la distància de seguretat de 2 metres com a mínim. Si aquesta no es pot mantenir, l'ús de la mascareta és obligatori.

La primera d'aquestes exposicions porta per títol "Realismes contemporanis", una selecció acurada d'artistes i obres que plasmen a través d'aquestes els Nous Realismes, un corrent artístic que té com a precursors Sergio Vila-Sanjuán i Lluçà Homs. Els Nous Realismes o Realismes Contemporanis són un moviment integrador que pintà la vida moderna amb la intenció de captar la bellesa, amb una evident renovació temàtica, i un nou model d'expressió basant-se en l'excel·lència tècnica.

Aquesta mostra d'art es podrà visitar fins al 26 de juliol, de dimarts a diumenge de 18h a 21h. L'exposició "Realismes Contemporanis" està organitzada per l'Ajuntament de Calonge i Sant Antoni, en col·laboració amb la galeria d'art El Quatre i el gestor cultural Juan José Gallardo.

Fins a tretze autors exposen els seus treballs al castell de Calonge. Es tracta de Josep M. Cisqueu, Daniel Cuervo, Carlos Díaz, Leticia Feduchi, Gonzalo Goytisolo, Pablo Maeso, Neus Martín Royo, Gerard Mas, Marcos Palazzi, Sacris, Josep Santilari, Pere Santilari i Josep Segú.

Anteriorment a aquesta mostra al castell de Calonge, hi ha hagut altres trobades, com "Camins contemporanis" el 2009 a El Quatre, Sala d'Art de Granollers, i "Verisme Plàstic: Nous Realismes a Catalunya" al Balcó Foyer del Gran Teatre del Liceu, com una segona versió que connectava el concepte de Verisme del món musical, representat per Leoncavallo, Mascagni o Giordano, amb una pintura inspirada i fidel a la veritat.

D'altra banda, el castell també acollirà a partir de dissabte l'exposició fotogràfica "La volta al

món en 150 fotografies?. Aquesta mostra, organitzada pel Club Motor Clàssic Calonge, és un recull d'algunes de les imatges més curioses de la història de la fotografia, en un recorregut que comença l'any 1825 i arriba fins al 2016. En aquesta exposició s'hi poden veure des de personatges famosos com Walt Disney amb Salvador Dalí, John F. Kennedy amb la seva dona Jacqueline?, algunes fotografies curioses de fets històrics i també algunes imatges de Calonge i Sant Antoni, així com una maqueta del castell que reproduïx aquest edifici tal i com era abans de la reforma que es va fer entre finals dels anys 90 i principis del segle XXI. L'exposició "La volta al món en 150 fotografies" obrirà també aquest dissabte 27 de juny i es podrà visitar fins al 13 de setembre, de dimarts a diumenge de 18h a 21 h.

Els artistes

Josep Cisquella (Barcelona, 1955-2010) se centra obsessivament en el detall i, amb un hiperrealisme que insisteix en la fragmentació inevitable del món, recrea les qualitats de la matèria i invita a tocar, perquè la seva rugositat minuciosament elaborada els fan únics.

Per la seva banda, Daniel Cuervo (Astúries, 1972), pintor hiperrealista de paisatges urbans, ofereix uns llenços carregats de vida, però en solitud. La ciutat dipositària d'una gran energia creativa perquè, simplement, és l'hàbitat del pintor.

En les obres de Carlos Díaz (Barcelona, 1968), el treball del color és dinàmic, amb tons més aviat pujats, una llum càlida i potser blavosa amb la que aconsegueix una ciutat de textura molsuda, alhora que ens situa en un temps indefinit amb una aura de transcendència metafísica.

Leticia Feduchi (Madrid, 1961) ofereix una poesia visual plena de subtileses que reproduïx elements tan quotidians com draps i llençols, que vesteixen els objectes on es recolzen.

La representació en la mostra de Gonzalo Goytisolo (Barcelona, 1966) significa el començament d'una nova estètica. Si bé de lluny sembla un pintor hiperrealista, quan veiem els traços del pinzell, s'observa la lluita de l'home amb el llenç. Especialitzat en retrats, amb un preciosisme extrem, ara mostra un retrat molt personal que dirigeix la mirada a allò més important i despulla de superfluïtats el quadre.

Pablo Maeso (Barcelona, 1964), influenciat per la pintura metafísica de Giorgio de Chirico i el realisme de Hopper, presenta una pintura que es converteix en un salt al buit en llocs urbans devastadors gairebé sempre mancats de vida. A l'exposició presenta uns treballs que superposa dues realitats fent referència al món del cinema que tan sovint veiem en la seva obra.

Segons Vila-Sanjuán, Neus Martín-Royo (Barcelona, 1968) "brinda imatges suburbials hopperianes i plenes de màgia continguda?". Amb les dues façanes de l'Eixample de Barcelona es manifesta amb traços gruixuts i els colors vius. No li interessa el detall, sinó l'expressivitat de la taca lluminosa, amb una materialitat que transcendeix el quadre.

El realisme de Marcos Palazzi (Barcelona, 1964) té un punt tosc. La mirada de la noia revolucionària pregunta si el que veiem és només la seva silueta o també arriben les seves il·lusions, al mateix temps que dos nois enraonen durant el sopar, aliens a qualsevol conflicte o distorsió de la realitat mentre, potser, tot s'està enfonsant.

La predilecció de Sacris (Barcelona, 1969) per l'òpera l'ha dut a captar en el llenç meravelloses fugacitats meta-artístiques entre les bambolines del Liceu. El seu traç, suggerent, sempre deixa

espai per a la imaginació.

Josep i Pere Santilari, nascuts a Barcelona el 1959 presenten, en aquesta ocasió, obres amb tècniques i temàtiques molt diferents. D'una banda, Josep mostra el que sembla una dona ajaguda a un sofà impúdicament envoltada de teles estiloses de colors càlids en ocre i vermell, mentre Pere Santilari il·lustra la Barceloneta urbana a llapis, amb una grisor continguda que esdevé una finestra envers a una realitat propera i agradable.

Els llenços de Josep Segú (Salomó, 1958), horitzontals, gairebé infinits, volen explicar moltes coses sobre la ciutat de Barcelona amb un detall gairebé extrem. Els elements arquitectònics tenen preeminència enfront una naturalesa que es redueix a una simple anècdota, o a ser l'embolcall del que ell realment vol explicar: la urbs del segle XXI.

Finalment, l'escultor de la mostra, Gerard Mas (Sant Feliu de Guíxols, 1976), que reinterpreta les escultures clàssiques i, sota un aparent conservadorisme, les dota d'una actualitat inquietant.

[Autor: Redacció](#)